

Kázání Bystřička, Růžďka 14.1.2024 **Přiblížilo se království Boží!** (vstup 754,1)

Introit: **Bůh Hospodin promluvil a volá zemi od slunce východu až po západ. Ze Sijónu, místa dokonalé krásy, zaskvěl se Bůh, přichází Bůh nás a nehodlá mlčet. Před ním jde oheň šířající, vichřice běsní kolem něho. Nebesa shůry i zemi volá, povede při se svým lidem. „Shromážděte mi mé věrné, ty, kdo při oběti přijali mou smlouvu!“ (Žalm 50,1-5)**

Píseň 245 (441)

Modlitba

Čtení: Lukáš 14, 15-27

Píseň 115 (631)

Text kázání: Matouš 10, 7-8

Milí přátelé, bratři a sestry,

dnešní neděle končí Alianční týden modliteb, kdy se církve po celém světě spojují v modlitbách na dané téma. To letošní téma zní: **Nést hojné ovoce**. Když bych to měl za celý ten týden shrnout, tak nemůžeme nést světu to pravé, dobré a hojné „Boží“ ovoce, pokud nebudeme mít společenství s Kristem a to i uprostřed všedních dnů a uprostřed všelijakých svých starostí. **Kristus je ten pravý vinný kmen, my ratolesti**, které ponese ovoce pouze tehdy, když budou sát tu životadárnou mízu z kmene. Zároveň tuto životadárnou sílu, lásku a naději, máme právě skrze toto ovoce vnášet do tohoto světa. To je pravý smysl křesťanství a učednictví. **Nést kříž a žít ve znamení Kristova kříže** znamená, že jsme spojeni s Kristem, to představuje ta vertikální čára kříže. Horizontální zase představuje společenství s lidmi okolo nás. Když se nad tím zamyslíme, tak jedno bez druhého nebude tvořit kříž. Když bychom měli jen společenství a vztah s Bohem a uzavřeli se před lidmi, nebudeme šťastni. Když bychom měli naopak jen společenství s lidmi, bez vztahu s živým Bohem, byli bychom stejní jako lidé, co Boha neznají. Splynuli bychom s davem a neměli bychom to něco navíc, Ducha naděje, ovoce, které má moc proměňovat nás i naše okolí. K ilustraci mi dovolu citovat zamyšlení z dnešního tématu aliančních modliteb:

Jeden místní sbor prošel nedávno těžkým konfliktem, který vedl k odchodu mnoha lidí. Ti, kteří zůstali, byli přirozeně zranění a zklamaní. Nedávno se však situace začala měnit. Vše začalo tím, že starší požádali sbor o "modlitební procházky". Na těchto procházkách sbor prosil Boha, aby jim ukazoval, co On chce, aby viděli v sousedství jejich sborové budovy. Společně se začali modlit za mnoho rodin a podniků v okolí. Při tom začali členové sboru přicházet na nové způsoby, jak by mohli oslovit své sousedy a sloužit jim. Když začali mluvit o nových možnostech, začali se cítit více spojeni nejen s Bohem, ale také mezi sebou navzájem. Zjistili, že spolu lépe vycházejí a nemají takové obavy z budoucnosti. Začali zkoušet některé nové věci a díky tomu začaly sbor navštěvovat některé nové rodiny, a dokonce přibylo i několik nových členů. Někteří z nových členů byli dokonce zcela nově obrácení lidé, takže si sbor musel vyjasnit, jak nejlépe pomáhat novým křesťanům růst ve víře. Tento sbor má stále mnoho problémů a zápasů – stále přemýšlí, jaký je pro něj v této době Boží záměr. Stávají se však plodnějšími, a to jak v individuálním, tak ve společném životě, protože se přibližují k Bohu a jsou na něm závislí.

Když uvažujeme o tom, jak plodný je náš život, máme tendenci přemýšlet o tom, kolik úsilí chceme vynaložit na to, abychom dělali věci pro Boha. To může vést k problému výkonového křesťanství nebo srovnávání. Buď jsme domyšliví z toho, jak relativně dobří jsme, nebo možná častěji propadáme sklíčenosti, že toho neděláme dost. Vzpomeňte si však na úvodní text tohoto modlitebního týdne: "Žít plodnější život v Kristu není povinnost, ale úžasný proces proměny, který se odehrává v našem vlastním životě i v životě lidí kolem nás, když začínáme Boha skutečně poznávat a těšit se z jeho přítomnosti. Život v Božím věčném království začíná právě zde a nyní, v našem životě takovém, jaký skutečně je! Bůh touží působit v našich životech a skrze ně, abychom nesli hojné ovoce." Součástí poznávání Boha a těšení se z něj je poznání, kam nejlépe směřovat své úsilí, a zároveň přijmout, že některé věci jsou prostě mimo naše přímé schopnosti a kontrolu. Náš život bude nést největší ovoce, když se přiblížíme Bohu, budeme poznávat jeho samotného a spojíme se se zdroji, které nám poskytuje. Proto je naprosto klíčové spočinout v modlitbě a rozvíjet rozmanité způsoby rozhovoru s Bohem, protože jsme jako lidé stvořeni pro intimní a přátelský vztah s Bohem.

Můžu vám, bratři a sestry, říct, že mě velmi oslovila, ale taky osvobodila a natěšila ta věta: **„Žít plodnější život v Kristu není povinnost, ale úžasný proces proměny, který se odehrává v našem vlastním životě i v životě lidí kolem nás, když začínáme Boha skutečně poznávat a těšit se z jeho přítomnosti.“** A myslím, že je velmi důležité, jestli vnímáme své křesťanství jako povinnost, anebo jako nádhernou příležitost k proměně. Povinnost nikoho netáhne, ale touha po novém životě, po proměně, po Božím požehnání, uzdravení, radosti a naději, to už je jiná liga.

Další věta, která mne oslovila, je: **„Život v Božím věčném království začíná právě zde a nyní, v našem životě takovém, jaký skutečně je!“** To je, milí přátelé, úžasná věc! Nepřijali jsme Pána Ježíše jen proto, abychom jednou v nebi přišli na hostinu věčnou. Jistě tam budeme, pokud si zachováme víru a můžeme se na to těšit. Ovšem stačila by nám pouze tato informace? Každého přece zajímá také život tady a teď! A tak Bůh nabízí to své Boží království i dnes! Tady a teď. A stejně tak jako Pán Ježíš posílal tehdy své učedníky, tak

posílá dnes i nás se stejným vzkazem: „**Jděte a kažte, že se přiblížilo království nebeské.**“ Můžeme takto jít a takové věci říkat svým blízkým, svým sousedům? Království Boží se ti přibližuje? Neponese to moc účinku, pokud my sami to Boží království nebudeme nejprve skutečně zakoušet, pokud my sami jeho nebudeme plni, pokud my sami v něm již nebudeme žít tady a teď!

Pán Ježíš nás zve do svého království dnes, tady a teď! To podobenství **O pozvání na hostinu**, které jsme četli v tom prvním čtení, se netýká pouze pozvání k víře, která poslouží jako vstupenka na hostinu věčnou. To pozvání se týká také dnešního dne. Tohoto okamžiku. Tady a teď! Týká se praktického křesťanství dnes i všedních dnů tady a teď.

Tím pozváním na hostinu tady a teď je každá přítomná chvíle. Každá příležitost, když jsme sami. V té chvíli vlastně nejsme sami, je to příležitost být sám s Bohem. **Ztišit se ve svém pokojíku.** Anebo v přírodě. **Volat k Němu, vzývat Jeho jméno, vstoupit do písní chval, vstoupit do Jeho přítomnosti.** Tohle je velmi důležité, hledat Pána každý sám za sebe. I přesto je to ale pouze ta vertikální čára kříže. Potřebujeme i tu druhou. Tu horizontální. Vztahy s blízkými. Zvláště pak samozřejmě s věřícími potřebujeme sdílet svou víru. A proto je tak důležité scházet se ve společenství církve. Zvláště pak společná hostina nedělního shromáždění kolem stolu Páně je velmi důležitá. Nejenže se zde sytíme Božím slovem, tady přece zakoušíme vzájemnou podporu. Společně neseme pomyslně Kristův kříž a vzájemně se podpíráme. Ve společenství církve se setkáváme s Bohem tedy ještě jinak. Společně Mu nasloucháme, společně se modlíme v jednotě Ducha Svátého, společně Ho chválíme a On je uprostřed nás. Neboť zaslibuje, že bude přítomen, **kde se už dva neb tři sejdou v Jeho jménu.** V nedělním shromáždění nebo i v jiných aktivitách církve tedy zakoušíme právě i tu horizontální čáru kříže a to je setkání s těmi, s kterými svou víru ale třeba i naše starosti a těžkosti sdílíme. Víím, jak některým nedělní shromáždění moc chybí, když se nemohou dostavit pro nemoc nebo stáří, nebo z jiných důvodů. Na druhou stranu je mi s podivem, že některým, kteří tu možnost mají a věří v Krista, že jim společenství bohoslužby nechybí. Co k tomu říci? Každý má své důvody a svá proč. Ovšem měli je i ti v podobenství.

Pán Ježíš nás zve každou neděli, na modlitební, na biblickou, na mládež, na Večer chval atp. A volá do našich srdcí: **„Pojďte, vše už je připraveno.“** Je to ale na nás, ne vždy samozřejmě můžeme a někdy musíme i volit. Jaké ovšem měli výmluvy ti v podobenství? **První mu řekl: „Koupil jsem pole a musím se na ně jít podívat. Prosím tě, přijmi mou omluvu.“** Nedělní hostina, nebo i jiné setkání, bratři a sestry, trvá hodinu nebo dvě. Pole tady bude stále, hospodářství tu také bude stále, je to ovšem o prioritách, jak si to člověk nastaví a časově podle toho také zařídí. Naše postoje a priority ukazují, co je u nás na prvním místě. A to co je na prvním místě, je naším Bohem, anebo také modlou. Ten hospodář z podobenství jakýsi vztah k Bohu měl, neboť se Mu aspoň snažil omluvit. Vyslal aspoň omluvnou modlitbu, bychom řekli. **Druhý řekl: „Koupil jsem pět párů volů a jdu je vyzkoušet. Prosím tě, přijmi mou omluvu!“** To mi dnes zní jako: Koupil jsem nové auto a jdu ho vyzkoušet. Nebo nové lyže, nové kolo, nové sportovní oblečení a já nevím, co. Prostě dneska na hostinu nejdu, potřebuji vyzkoušet něco nového. Člověk si řekne, proč ne. Pro jednou, pro dvakrát. Bůh nás k ničemu nenuť. Pokud se nám to ale stane životním stylem, pak je potřeba se zamyslet, zda se Bohu nevzdalujeme. Zda se nevzdalujeme i společenství věřících. Zda vůbec tedy neseme ten Kristův kříž a následujeme Ho. **Další řekl: „Oženil jsem se, a proto nemohu přijít.“** Chtělo by se mi k této větě dodat. Moje žena není věřící a tak mi to zakazuje. Nebo já ji chci v tom vyhovět, anebo se jí bojím, nebo muže se bojím... Kolik nadějných mladých křesťanů přestalo chodit do společenství církve, protože vztahy vše otočili? Láska někdy věci trochu zamotá. Na druhou stranu znám i takové páry, kdy jeden byl nevěřící, a nakonec uvěřil, neboť jeho žena ho svou opravdovou vírou k Bohu nakonec přivedla. Společně pak do shromáždění chodili, respektive chodí a stali se sloupy církve. Když jsou ve vztahu oba věřící, mnoho těžkostí odpadá. Bůh nám v tom dává svobodu, nenechme si ale vzít víru kvůli druhému člověku, nebo i kvůli jiným záležitostem.

Spíše hledme pochopit, co je vůle Boží a jaké má Bůh se mnou a s tebou záměry. Ten pán z toho podobenství se rozhněval, když mnozí odmítli pozvání. A tak řekl svému služebníku: **„Vyjdi rychle na náměstí a do ulic města a přiveď sem chudé, zmrzačené, slepé a chromé.“** On tak učinil a svému pánu řekl: **Stalo se tak, a ještě je místo.** Pán pak řekl služebníku: **„Vyjdi za lidmi na cesty a k ohradám a přinut' je, ať přijdou, aby se můj dům naplnil.** Bůh touží po tom, aby se jeho dům naplnil. Aby na bohoslužbách bylo plno. Když odmítneš ty, neodmítnou jiní, a předejdou tě do Božího království. Bůh nás, milí přátelé, nepovolává pouze na tu hostinu nebeskou, ale i zde. Dokonce mám za to, že nás chce použít k tomu, abychom se podíleli na jeho hostinách jako služebníci. Abychom se stali sloupy jeho církve. Zde v Růžďce, anebo i jinde, kam nás povolá. Spíše než vábení tohoto světa pak slyšíme jeho hlas a jeho povolání k díle na Jeho království. Neboť **Boží království se přiblížilo!** Amen. Modlitba píseň 399 (482)

Slovo poslání: 1. Petrův 2, 9-12

Požehnání: Sám Bůh pokoje necht' vás cele posvětit a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolal; on to také učiní. Amen. Píseň 426 (611)